

KONVENSJON
OM DOMSMYNDIGHET OG OM ANERKJENNELSE OG
FULLBYRDELSE AV DOMMER
I SIVILE OG KOMMERSIELLE SAKER

FORTALE

DE KONTRAHERENDE PARTER I KONVENSJONEN HER,

ER FAST BESTEMT PÅ å styrke rettsvernet i sine territorier for personer med tilhold der,

MENER at det for dette formål er nødvendig å fastlegge domstolenes internasjonale domsmyndighet, å gjøre anerkjennelse lettere samt å innføre en hurtig prosedyre for fullbyrdelse av dommer, autentiske offentlig bekreftede dokumenter og rettsforlik,

ER KLAR OVER de bånd som forener dem og som på det økonomiske område er befestet gjennom frihandelsavtalene mellom Det europeiske fellesskap og visse medlemsstater i Det europeiske frihandelsforbund,

TAR HENSYN TIL:

- Brusselkonvensjonen av 27. september 1968 om domsmyndighet og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, slik denne konvensjon er blitt endret gjennom tiltredelseskonvensjonene ved de forskjellige utvidelser av Den europeiske union,
- Luganokonvensjonen av 16. september 1988 om domsmyndighet og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, som utvider anvendelsen av reglene i Brusselkonvensjonen av 1968 til å omfatte visse medlemsstater i Det europeiske frihandelsforbund,
- Rådsforordning (EF) nr. 44/2001 av 22. desember 2000 om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, som har erstattet den ovennevnte Brusselkonvensjonen,
- avtalen mellom Det europeiske fellesskap og Kongeriket Danmark om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, undertegnet i Brussel 19. oktober 2005,

ER OVERBEVIST OM at en utvidelse av prinsippene i forordning (EF) nr. 44/2001 til å omfatte partene i konvensjonen her, vil styrke det juridiske og økonomiske samarbeidet,

ØNSKER å oppnå en så ensartet tolkning som mulig av konvensjonen her,

HAR i denne ånd BESLUTTET å inngå konvensjonen her, og

ER BLITT ENIGE OM FØLGENDE:

KAPITTEL I
VIRKEOMRÅDE
ARTIKKEL 1

1. Konvensjonen her gjelder i sivile og kommersielle saker uansett hva slags domstol saken bringes inn for. Den omfatter således blant annet ikke skattesaker, tollsaker eller forvaltningsrettslige saker.

2. Konvensjonen gjelder ikke:

- a) fysiske personers rettslige status, rettsevne og rettslige handleevne, formuerettigheter som følge av ekteskap, testament og arv;
- b) konkurs, avvikling av insolvente selskaper, foreninger og stiftelser, offentlige gjeldsforhandlinger (akkord) og liknende ordninger;
- c) sosiale trygdesaker;
- d) voldgift.

3. I konvensjonen her menes med uttrykket "konvensjonsstat", enhver stat som er part i konvensjonen her, eller som er en medlemsstat i Det europeiske fellesskap. Det kan også bety Det europeiske fellesskap.

KAPITTEL II

DOMSMYNDIGHET

AVSNITT 1

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

ARTIKKEL 2

1. Med forbehold for hva som ellers måtte følge av reglene i konvensjonen her, skal personer med bosted i en konvensjonsstat uansett statsborgerskap saksøkes ved domstolene i bostedstaten.
2. Personer som ikke er statsborgere i den konvensjonsstat der de har sitt bosted, skal være underlagt de samme vernetingsreglene som denne statens egne statsborgere.

ARTIKKEL 3

1. Personer med bosted i en konvensjonsstat kan bare saksøkes ved domstolene i en annen konvensjonsstat når dette følger av reglene i avsnitt 2 til 7 i dette kapittel.
2. Særlig skal de nasjonale vernetingsregler oppført i vedlegg I ikke kunne gjøres gjeldende mot dem.

ARTIKKEL 4

1. Har saksøkte ikke bosted i en konvensjonsstat, avgjøres domsmyndigheten i hver konvensjonsstat av rettsreglene i denne staten, likevel slik at bestemmelsene i artiklene 22 og 23 skal gjelde også her.
2. Mot en slik saksøkt kan enhver med bosted i en konvensjonsstat, uansett sitt statsborgerskap, benytte de vernetingsregler som denne stat har, herunder dem som er nevnt i vedlegg I, på samme måte som statens egne statsborgere.

AVSNITT 2

SÆRLIGE VERNETINGSREGLER

ARTIKKEL 5

En person som har bosted i en konvensjonsstat, kan i en annen konvensjonsstat saksøkes:

1. a) i saker om kontraktforhold, ved domstolen for det sted hvor den forpliktelse tvisten gjelder, skal oppfylles;
- b) ved anvendelsen av denne bestemmelse skal, med mindre noe annet er avtalt, oppfyllesstedet for den forpliktelse tvisten gjelder, være:
 - ved kjøp av løsøre, det sted i en konvensjonsstat der varene er levert, eller skulle vært levert, i henhold til avtalen,
 - ved utførelse av tjenester, det sted i en konvensjonsstat der tjenestene er utført, eller skulle vært utført, i henhold til avtalen;
- (c) dersom bokstav b) ikke får anvendelse, skal bokstav a) gjelde;

2. i saker om underholdsplikt,
 - a) ved domstolen for det sted der den bidragberettigede har sitt bosted eller faste opphold, eller
 - b) ved den domstolen som ifølge sine egne rettsregler har kompetanse i en sak om en persons rettslige status, dersom spørsmålet om underholdsplikt avgjøres i en slik sak, unntatt når kompetansen bare grunner seg på statsborgerskapet til en av partene, eller
 - c) ved den domstol som ifølge sine egne rettsregler har kompetanse i en sak om foreldreansvar, dersom spørsmålet om underholdsplikt avgjøres i en slik sak, unntatt når kompetansen bare grunner seg på statsborgerskapet til en av partene;
3. i saker om erstatning utenfor kontraktforhold, ved domstolen for det sted der skaden ble voldt eller oppsto, eller der dette kan komme til å skje;
4. når det gjelder sivile krav som følge av en straffbar handling, ved den domstol som avgjør straffesaken, forutsatt at den domstolen ifølge sine egne rettsregler er kompetent til å behandle sivile krav;

5. i saker som gjelder tvist vedrørende virksomheten til en filial, agentur eller liknende forretningskontor, ved domstolen for det sted hvor filialen, agenturet eller forretningskontoret ligger;
6. i egenskap av stifter, styrer («trustee») eller begunstiget av en «trust» opprettet i medhold av lov eller skriftlig, eller muntlig med skriftlig bekreftelse, ved domstolene i den konvensjonsstat hvor trusten har sitt bosted;
7. i saker om bergelønn for berging av skipslast eller frakt, ved den domstol som:
 - a) har besluttet arrest i vedkommende last eller frakt til sikkerhet for kravet, eller
 - b) kunne ha besluttet en slik arrest om det ikke var blitt stilt kausjon eller annen sikkerhet,

men bare når det hevdes at saksøkte har en interesse i lasten eller frakten eller hadde en slik interesse på bergingstidspunktet.

ARTIKKEL 6

En person som har bosted i en konvensjonsstat kan også saksøkes:

1. om han er en av flere saksøkte, ved domstolene for det sted hvor en av de saksøkte har bosted, forutsatt at kravene er så nært forbundet at det er ønskelig å forene dem til felles behandling og til felles avgjørelse for å unngå risiko for uforenlige avgjørelser som en følge av separat behandling;
2. når han på grunn av regressplikt eller av andre grunner innstevnes som tredjemann i en sak av noen av de opprinnelige parter, ved den domstol som behandler det opprinnelige søksmål - forutsatt at dette ikke ble reist utelukkende for å unndra saken fra den domstol som ellers ville ha vært kompetent i hans sak;
3. når det gjelder et motkrav vedrørende det samme kontraktforhold eller saksforhold som det opprinnelige krav var basert på, ved den domstol som behandler det opprinnelige krav;
4. i saker om kontraktforhold, når søksmålet kan forenes med et søksmål vedrørende tinglige rettigheter i fast eiendom og er rettet mot samme saksøkte, ved domstolen i den konvensjonsstat der den faste eiendom ligger.

ARTIKKEL 7

Når en domstol i en konvensjonsstat ifølge konvensjonen her er kompetent i saker om ansvar på grunn av bruken eller driften av et skip, er denne domstol, eller enhver annen domstol som etter statens interne rett trer i stedet for denne domstol, også kompetent til å behandle krav om begrensning av dette ansvar.

AVSNITT 3

VERNETING I FORSIKRINGSSAKER

ARTIKKEL 8

I forsikringssaker bestemmes vernetingen av reglene i avsnittet her, men likevel slik at artikkel 4 og artikkel 5 nr. 5 får anvendelse.

ARTIKKEL 9

1. En forsikringsgiver med bosted i en konvensjonsstat kan saksøkes:
 - a) ved domstolene i bostedsstaten, eller

- b) i en annen konvensjonsstat, i tilfeller der søksmålet anlegges av forsikringstakeren, den forsikrede eller en begunstiget, ved domstolene der saksøkeren har sitt bosted, eller
- c) om han er en koassurandør, ved domstolene i en konvensjonsstat der det reises søksmål mot den ledende assurandør.

2. En forsikringsgiver uten bosted i noen konvensjonsstat, men med en filial, agentur eller liknende forretningskontor i en konvensjonsstat, skal regnes å ha bosted i den sistnevnte stat når det gjelder tvister oppstått som følge av driften av filialen, agenturet eller forretningskontoret.

ARTIKKEL 10

Gjelder saken ansvarforsikring eller forsikring av fast eiendom, kan forsikringsgiveren dessuten saksøkes ved domstolene for skadestedet. Det samme gjelder om forsikringen dekker både fast eiendom og løsøre, og begge deler er berørt av samme skadetilfelle.

ARTIKKEL 11

1. Ved ansvarforsikring kan forsikringsgiveren også innstevnes i sak som skadelidte har anlagt mot skadevolderen, dersom de rettsregler som gjelder for vedkommende domstol tillater det.

2. Artiklene 8, 9 og 10 gjelder for søksmål som skadelidte reiser direkte mot forsikringsgiveren, når slike direkte søksmål er tillatt.

3. Dersom de rettsregler som regulerer slike direkte søksmål, tillater at forsikringstakeren eller den forsikrede innstevnes som part i saken, skal samme domstol være kompetent også i forhold til dem.

ARTIKKEL 12

1. Med unntak for det som følger av artikkel 11 nr. 3, kan en forsikringsgiver bare anlegge søksmål ved domstolene i den konvensjonsstat der saksøkte har sitt bosted, uansett om denne er forsikringstaker, den forsikrede eller en begunstiget.

2. Reglene i avsnittet her hindrer ikke at motkrav reises ved den domstol som i samsvar med avsnittet her behandler det opprinnelige krav.

ARTIKKEL 13

Reglene i avsnittet her kan bare fravikes i en avtale:

1. som er inngått etter at tvisten oppsto, eller
2. som tillater forsikringstakeren, den forsikrede eller en begunstiget å reise søksmål ved andre domstoler enn dem som er nevnt i avsnittet her, eller

3. som er inngått mellom en forsikringstaker og en forsikringsgiver som begge på avtaletiden har bosted eller fast opphold i den samme konvensjonsstat, når avtalen går ut på at domstolene i denne stat skal være kompetente selv om skaden skulle oppstå i utlandet, forutsatt at en slik avtale ikke er i strid med rettsreglene i denne staten, eller
4. som er inngått med en forsikringstaker som ikke har bosted i noen konvensjonsstat, unntatt når forsikringen er tvungen eller gjelder fast eiendom i en konvensjonsstat, eller
5. som gjelder en forsikringsavtale som dekker en eller flere av de risikoer som er nevnt i artikkel 14.

ARTIKKEL 14

Artikkel 13 nr. 5 viser til følgende risikoer:

1. ethvert tap av eller skade på:
 - a) sjøgående skip, installasjoner offshore eller på det åpne hav, eller luftfartøyer, når tapet eller skaden har sammenheng med fare ved deres bruk for kommersielle formål;

- b) gods under forsendelse, unntatt passasjerers bagasje, når forsendelsen helt eller delvis skjer med slikt skip eller luftfartøy;
2. ethvert ansvar, unntatt personskade på passasjer eller tap av eller skade på passasjerbagasje:
 - a) som oppstår ved bruken eller driften av skip, installasjoner eller luftfartøy som nevnt i nr. 1 bokstav a) såframt, hva angår sistnevnte, rettsreglene i den konvensjonsstat hvor luftfartøyet er registrert ikke forbyr vernetingsavtaler i forbindelse med forsikring mot slike skaderisikoer;
 - b) for tap eller skade forårsaket av gods under forsendelse som nevnt i nr. 1 bokstav b);
 3. ethvert økonomisk tap i forbindelse med bruk eller drift av skip, installasjoner eller luftfartøy som nevnt i nr. 1 bokstav a), herunder særlig tap av frakt eller befraktningsinntekter;
 4. enhver risiko eller interesse i forbindelse med dem som er nevnt i nr. 1 til 3;
 5. uansett nr. 1 til 4, alle store risikoer.

AVSNITT 4

VERNETING I SAKER OM FORBRUKERKONTRAKTER

ARTIKKEL 15

1. I saker om kontrakt sluttet av en person, forbrukeren, for formål som må anses å ligge utenfor hans yrke eller ervervsmessige virksomhet, bestemmes vernetingen av reglene i avsnittet her, med forbehold for artikkel 4 og artikkel 5 nr. 5, dersom:

- a) det gjelder en kontrakt om kjøp av løsøre hvor kjøpesummen skal betales i rater, eller
- b) det gjelder en kontrakt om lån som skal betales tilbake i rater, eller om noen annen form for kreditt, gitt for å finansiere løsørekjøp, eller
- c) i alle andre tilfeller, når kontrakten er inngått med en person som utøver kommersiell eller ervervsmessig virksomhet i den konvensjonsstat der forbrukeren har bosted, eller på en hvilken som helst annen måte retter slik virksomhet mot denne stat eller mot flere stater inklusive denne stat, og kontrakten er omfattet av denne virksomhet.

2. Har forbrukerens medkontrahent ikke bosted i noen konvensjonsstat, men har en filial, et agentur eller liknende forretningskontor i en konvensjonsstat, skal medkontrahenten anses å ha bosted i den sistnevnte stat i forhold til tvister som springer ut av driften av filialen, agenturet eller forretningskontoret.

3. Avsnittet her gjelder ikke for transportkontrakter, bortsett fra kontrakter som har bestemmelser om en kombinasjon av reise og opphold til en samlet pris.

ARTIKKEL 16

1. En forbruker kan reise søksmål mot den andre kontraktpart enten ved domstolene i den konvensjonsstat der denne part har bosted eller ved domstolene i den konvensjonsstat der forbrukeren har sitt bosted.

2. Den andre kontraktpart kan reise søksmål mot forbrukeren bare ved domstolene i den konvensjonsstat der forbrukeren har sitt bosted.

3. Denne artikkel er ikke til hinder for å reise motkrav ved den domstol hvor det opprinnelige krav er innbrakt i samsvar med avsnittet her.

ARTIKKEL 17

Reglene i avsnittet her kan bare fravikes i en avtale:

1. som er inngått etter at tvisten oppsto, eller

2. som tillater forbrukeren å reise søksmål ved andre domstoler enn dem som er nevnt i avsnittet her, eller
3. som er inngått mellom en forbruker og en kontraktpart som begge på avtaletiden har sitt bosted eller faste opphold i den samme konvensjonsstat, når avtalen går ut på at domstolene i denne stat skal være kompetente, forutsatt at en slik avtale ikke er i strid med rettsreglene i denne staten.

AVSNITT 5

VERNETING I SAKER OM INDIVIDUELLE ARBEIDSAVTALER

ARTIKKEL 18

1. I saker om individuelle arbeidsavtaler bestemmes vernetingen av reglene i avsnittet her, med forbehold for artikkel 4 og artikkel 5 nr. 5.
2. Når en arbeidstaker inngår en individuell arbeidsavtale med en arbeidsgiver som ikke har bosted i noen konvensjonsstat, men har en filial, et agentur eller liknende forretningskontor i en konvensjonsstat, skal arbeidsgiveren, i tvister som springer ut av driften av denne virksomhet, anses å ha bosted i sistnevnte stat.

ARTIKKEL 19

En arbeidsgiver med bosted i en konvensjonsstat kan saksøkes:

1. ved domstolene i bostedstaten, eller
2. i en annen konvensjonsstat:
 - a) ved domstolene for det sted hvor arbeidstakeren til vanlig utfører sitt arbeid, eller ved domstolene for det siste sted han gjorde det, eller
 - b) dersom arbeidstakeren til vanlig ikke utfører eller har utført sitt arbeid i et bestemt land, ved domstolene for det sted hvor virksomheten som ansatte arbeidstakeren, ligger eller har ligget.

ARTIKKEL 20

1. En arbeidsgiver kan kun anlegge søksmål ved domstolene i konvensjonsstaten der arbeidstakeren har sitt bosted.
2. Reglene i avsnittet her er ikke til hinder for å reise motkrav ved den domstol hvor det opprinnelige krav er innbrakt i samsvar med avsnittet her.

ARTIKKEL 21

Reglene i avsnittet her kan bare fravikes i en vernetingsavtale:

1. som er inngått etter at tvisten oppsto, eller
2. som tillater arbeidstakeren å reise søksmål ved andre domstoler enn dem som er nevnt i avsnittet her.

AVSNITT 6

EKSKLUSIVT VERNETING

ARTIKKEL 22

Følgende domstoler skal være enekompetente, uten hensyn til bosted:

1. i saker om tinglige rettigheter i fast eiendom eller om leie av fast eiendom, domstolene i den konvensjonsstat der eiendommen ligger.

Men i saker om midlertidig leie av fast eiendom til privat bruk for høyst seks på hverandre følgende måneder er også domstolene i den konvensjonsstat der saksøkte har sitt bosted kompetente, forutsatt at leietakeren er en fysisk person og at utleier og leietaker har bosted i samme konvensjonsstat;

2. i saker om gyldigheten, ugyldigheten eller oppløsningen av selskaper eller andre juridiske personer eller sammenslutninger av fysiske eller juridiske personer eller om gyldigheten av vedtak i deres styrende organer, domstolene i den konvensjonsstat der selskapet, foreningen eller den juridiske person eller sammenslutningen har sitt sete. For å avgjøre hvor setet er, skal domstolen anvende sin egen internasjonale privatrett;
3. i saker om gyldigheten av en innføring i et offentlig register, domstolene i den konvensjonsstat der registeret føres;
4. i saker om registrering eller gyldigheten av patenter, varemerker, mønster eller liknende rettigheter som forutsetter deponering eller registrering, uansett om spørsmålet reises som søksmål eller forsvar, domstolene i den konvensjonsstat der det søkes om deponering eller registrering, eller der deponering eller registrering er skjedd eller ifølge en fellesskapsrettsakt eller en internasjonal konvensjon skal anses å ha skjedd.

Med forbehold for den kompetanse som Det Europeiske Patentkontor er tillagt i konvensjonen om meddelelse av europeiske patenter undertegnet i München 5. oktober 1973, skal domstolene i den enkelte konvensjonsstat ha eksklusiv kompetanse, uansett bosted, i saker som gjelder registrering eller gyldighet av et europeisk patent som er meddelt i denne stat, og uansett om spørsmålet reises som søksmål eller forsvar.

5. i saker om fullbyrdelse av dommer, domstolene i den konvensjonsstat der dommen skal fullbyrdes eller er blitt fullbyrdet.

AVSNITT 7

VERNETINGSAVTALER

ARTIKKEL 23

1. Har partene, når minst en av dem har bosted i en konvensjonsstat, avtalt at en domstol eller domstolene i en konvensjonsstat skal være kompetente til å avgjøre noen tvist som har oppstått eller måtte oppstå i et bestemt rettsforhold, er den eller disse domstolene kompetente. En slik kompetanse skal være eksklusiv, med mindre partene har avtalt noe annet. En slik vernetingsavtale skal være enten:

- a) skriftlig eller muntlig og bekreftet skriftlig, eller

- b) inngått i en form som er i samsvar med en praksis som disse parter har etablert seg imellom, eller
 - c) i internasjonal handel, i en form som er i samsvar med en handelsbruk som partene kjente eller burde ha kjent, og som i slik handel er allment kjent blant og regelmessig fulgt av dem som inngår slike kontrakter i tilsvarende type handelsforhold.
2. Enhver elektronisk meddelelse som gir en varig dokumentasjon av avtalen om vernetting, skal sidestilles med "skriftlig".
 3. Har ingen av partene i en slik avtale bosted i en konvensjonsstat, skal domstolene i andre konvensjonsstater ikke ha kompetanse i saken, med mindre den eller de domstoler som er valgt, har avvist saken.
 4. Den eller de domstoler i en konvensjonsstat som er tillagt kompetanse i et «trust instrument», er enekompetente i søksmål reist mot stifteren, en styrer («trustee») eller en begunstiget, dersom saken gjelder forholdet mellom disse personer eller deres rettigheter eller plikter i henhold til trusten.
 5. Vernetingsavtaler eller vernetingsklausuler i et «trust instrument» er ugyldige dersom de strider mot reglene i artiklene 13, 17 eller 21, eller dersom de tar sikte på å utelukke domstoler som har eksklusiv kompetanse i henhold til artikkel 22.

ARTIKKEL 24

Dersom domstolen i en konvensjonsstat ikke allerede er kompetent etter andre bestemmelser i konvensjonen her, blir den kompetent når saksøkte møter fram for den. Dette gjelder likevel ikke når saksøkte møtte fram for å bestride domstolens kompetanse, eller når en annen domstol har eksklusiv kompetanse i medhold av artikkel 22.

AVSNITT 8

PRØVING AV DOMSMYNDIGHET OG MOTTAKELIGHET

ARTIKKEL 25

Reises søksmål ved en domstol i en konvensjonsstat og søksmålets gjenstand hovedsakelig er et saksforhold som domstolene i en annen konvensjonsstat har eksklusiv kompetanse over i medhold av artikkel 22, skal førstnevnte domstol av eget tiltak avvise saken.

ARTIKKEL 26

1. Blir en saksøkt med bosted i en konvensjonsstat stevnet for retten i en annen konvensjonsstat og vedkommende uteblir, skal retten av eget tiltak erklære seg inkompetent, med mindre dens kompetanse følger av bestemmelsene i konvensjonen her.
2. Domstolen skal utsette forhandlingene til det er fastslått at saksøkte er blitt satt i stand til å motta det innledende prosesskriv i saken, eller et tilsvarende dokument, i tilstrekkelig tid for å forberede sitt forsvar, eller at alle nødvendige skritt i så måte er blitt tatt.
3. I stedet for bestemmelsene i nr. 2 skal artikkel 15 i Haagkonvensjonen 15. november 1965 om forkynnelse i utlandet av rettslige og utenrettslige dokumenter i sivile og kommersielle saker gjelde såframt det innledende prosesskriv i saken, eller et tilsvarende dokument, skulle oversendes i samsvar med den konvensjonen.
4. Medlemsstater i Det europeiske fellesskap som er bundet av rådsforordning (EF) nr. 1348/2000 av 29. mai 2000 eller av avtalen mellom Det europeiske fellesskap og Kongeriket Danmark om forkynnelse av rettslige og utenrettslige dokumenter i sivile eller kommersielle saker, undertegnet i Brussel 19. oktober 2005, skal i forbindelsene seg imellom anvende bestemmelsen i forordningens artikkel 19 såframt det innledende prosesskriv i saken, eller et tilsvarende dokument, skulle oversendes i samsvar med den forordningen eller den avtalen.

AVSNITT 9

LITISPENDENS - KONNEKSE KRAV

ARTIKKEL 27

1. Dersom søksmål som har samme tvistegjenstand, hviler på samme grunnlag, og som reises mellom de samme parter, anlegges ved domstoler i ulike konvensjonsstater, skal alle andre domstoler enn den som saken først er reist ved, av eget tiltak utsette forhandlingene til det er avgjort om den første domstol er kompetent.
2. Når det er avgjort at den første domstol er kompetent, skal alle andre domstoler erklære seg inkompetente til fordel for denne domstol.

ARTIKKEL 28

1. Er konnekse krav til behandling ved domstoler i ulike konvensjonsstater, kan enhver annen domstol enn den som søksmål først ble reist ved, utsette behandlingen.
2. Så lenge sakene behandles i første instans, kan etter begjæring fra en av partene enhver annen domstol enn den som søksmål først er reist ved, også erklære seg inkompetent dersom den første domstolen er kompetent til å behandle de aktuelle krav og dens rettsregler tillater forening av kravene.

3. Med konnekse krav forstås i artikkelen her krav som er så nært beslektete at det vil være ønskelig med felles behandling og avgjørelse for å unngå motstridende avgjørelser som kunne bli resultatet av atskilt behandling ved forskjellige domstoler.

ARTIKKEL 29

Hører kravene inn under flere domstolars eksklusive kompetanse, skal alle andre domstoler enn den som søksmål først er reist ved, erklære seg inkompetente til fordel for den første domstol.

ARTIKKEL 30

I avsnittet her anses en sak som reist ved en domstol:

1. på det tidspunktet da det innledende prosesskriv i saken, eller et tilsvarende dokument inngis til domstolen, forutsatt at saksøker ikke deretter har unnlatt å treffe de tiltak som krevdes av ham for å få dokumentet forkynt for saksøkte, eller
2. dersom det innledende prosesskriv i saken, eller et tilsvarende dokument, skal forkynnes før det inngis til domstolen, på det tidspunktet da det mottas av den myndighet som har ansvaret for forkynnelsen, forutsatt at saksøker ikke deretter har unnlatt å treffe de tiltak som krevdes av ham for å få dokumentet inngitt til domstolen.

AVSNITT 10

MIDLERTIDIGE FORFØYNINGER M.M.

ARTIKKEL 31

Det kan for domstolene i en konvensjonsstat begjæres slike bevarende og andre midlertidige forføyninger som er tilgjengelige etter rettsreglene i denne staten, selv om en annen konvensjonsstats domstoler er kompetente etter konvensjonen her til å avgjøre det materielle rettsforhold.

KAPITTEL III

ANERKJENNELSE OG FULLBYRDELSE

ARTIKKEL 32

I konvensjonen her menes med «dom» enhver avgjørelse truffet av en domstol i en konvensjonsstat, uten hensyn til hva den kalles, herunder kjennelse, fullbyrdelsesordre eller avgjørelse om sakskostnader truffet av en tjenestemann ved domstolen.

AVSNITT 1

ANERKJENNELSE

ARTIKKEL 33

1. En dom avsagt i en konvensjonsstat (opphavsstaten) skal anerkjennes i de andre konvensjonsstater (mottakerstater) uten noen særskilt prosedyre.
2. Bestrides et krav, kan enhver med rettslig interesse og som prinsipalt krever dommens anerkjennelse, begjære å få avgjort etter framgangsmåten i kapitlet her avsnitt 2 og 3 om dommen skal anerkjennes.
3. Har anerkjennelsen betydning for utfallet av en sak som verserer for en domstol i en konvensjonsstat, er denne domstol kompetent til å avgjøre spørsmålet om anerkjennelse.

ARTIKKEL 34

En dom skal ikke anerkjennes dersom:

1. anerkjennelse åpenbart vil virke støtende på rettsordenen ("ordre public") i mottakerstaten;

2. den er en fraværdom og saksøkte ikke fikk forkynt det innledende prosesskriv, eller et tilsvarende dokument i tilstrekkelig tid og på en slik måte at han har kunnet forberede sitt forsvar, med mindre saksøkte unnlot å påklage dommen mens han hadde mulighet til det;
3. den er uforenlig med en dom avsagt i en tvist mellom de samme parter i mottakerstaten;
4. den er uforenlig med en tidligere dom som har den samme tvistegjenstand, hviler på det samme grunnlag og er avsagt i en annen konvensjonsstat eller i en tredjestat mellom de samme parter, såframt den tidligere dommen fyller vilkårene for anerkjennelse i mottakerstaten.

ARTIKKEL 35

1. En dom skal videre ikke anerkjennes dersom den strider mot reglene i kapittel II avsnitt 3, 4 eller 6, eller i tilfelle som nevnt i artikkel 68. En dom kan dessuten nektes anerkjent i tilfelle som nevnt i artikkel 64 nr. 3 eller artikkel 67 nr. 4.
2. Ved prøvingen av de kompetanseregler som er nevnt i foregående ledd, er den domstol eller annen myndighet som begjæringen om anerkjennelse er rettet til, bundet av det faktiske forhold som domstolen i opphavsstaten har lagt til grunn.

3. Med unntak av de tilfelle som er nevnt i nr. 1, kan ikke den stedlige kompetanse til domstolen i opphavsstaten etterprøves. Det forbehold om mottakerstatens rettsorden («ordre public») som er nevnt i artikkel 34 nr. 1, kan ikke gjøres gjeldende mot regler om domstolens stedlige kompetanse.

ARTIKKEL 36

Ikke i noe tilfelle kan den utenlandske dommen etterprøves når det gjelder realiteten.

ARTIKKEL 37

1. Den domstol i en konvensjonsstat som behandler spørsmålet om anerkjennelse av en dom avsagt i en annen konvensjonsstat, kan utsette behandlingen dersom en ordinær innsigelse (appell) mot dommen er inngitt.

2. Den domstol i en konvensjonsstat som behandler spørsmålet om anerkjennelse av en dom avsagt i Irland eller Det forente kongerike, kan utsette behandlingen dersom tvangskraften er utsatt i opphavsstaten fordi det er anvendt rettsmidler mot dommen.

AVSNITT 2

FULLBYRDELSE

ARTIKKEL 38

1. En dom som er avsagt i en konvensjonsstat og som er tvangskraftig der, skal fullbyrdes i en annen konvensjonsstat (mottakerstaten) når den er blitt erklært tvangskraftig i denne staten etter begjæring fra en part med rettslig interesse.
2. Men i Det forente kongerike skal en dom fullbyrdes i England og Wales, i Skottland eller i Nord-Irland når den er blitt registrert som tvangskraftig i den delen av Det forente kongerike etter begjæring fra en part med rettslig interesse.

ARTIKKEL 39

1. Begjæringen skal rettes til den domstol eller kompetente myndighet som er oppført i listen i vedlegg II.
2. Den stedlige kompetanse bestemmes av bostedet til den part det begjæres fullbyrdelse overfor, eller av det sted der fullbyrdelsen skal skje.

ARTIKKEL 40

1. Framgangsmåten ved begjæring om fullbyrdelse bestemmes av rettsreglene i den stat der fullbyrdelse begjæres.
2. Den som fremmer begjæringen må oppgi en prosessuell adresse i distriktet til den domstol begjæringen fremmes for. Dersom mottakerstaten ikke har rettsregler om en slik adresse, skal den som fremmer begjæringen isteden utpeke en prosessfullmektig.
3. De dokumenter som er nevnt i artikkel 53 skal vedlegges begjæringen.

ARTIKKEL 41

Dommen skal erklæres tvangskraftig så snart formalitetene omhandlet i artikkel 53 er oppfylt, uten prøving etter artiklene 34 og 35. Den part som fullbyrdelse begjæres overfor har ikke rett til å sette fram merknader på dette stadium.

ARTIKKEL 42

1. Etter rettsreglene om framgangsmåten i mottakerstaten, skal avgjørelsen om en begjæring om en avgjørelse som erklærer en dom for tvangskraftig, straks meddeles den som har framsatt begjæringen.
2. Avgjørelsen som erklærer en dom for tvangskraftig skal forkynnes for den part det er begjært fullbyrdelse overfor, sammen med dommen dersom vedkommende ikke allerede har fått den forkynt.

ARTIKKEL 43

1. Begge parter kan reise innsigelse (appell) mot avgjørelsen om en begjæring som erklærer en dom for tvangskraftig.
2. Innsigelsen (appellen) inngis til den domstol som er oppført i listen i vedlegg III.
3. Innsigelsen (appellen) behandles i samsvar med reglene om kontradiktorisk saksbehandling.
4. Dersom den part som fullbyrdelse begjæres overfor, unnlater å møte for domstolen som behandler innsigelsen (appellen), får reglene i artikkel 26 nr. 2 til 4 anvendelse selv om den som fullbyrdelsen begjæres overfor, ikke har bosted i noen av konvensjonsstatene.

5. Innsigelse (appell) mot en avgjørelse som erklærer en dom for tvangskraftig skal inngis innen en måned etter at den er blitt forkynt. Har den part som fullbyrdelse begjæres overfor bosted i en annen konvensjonsstat enn den hvor avgjørelsen som erklærer en dom for tvangskraftig ble avsagt, skal fristen for å reise innsigelse (appell) være to måneder og løpe fra den dag avgjørelsen ble forkynt for ham personlig eller på hans faste oppholdssted. Det kan ikke gis fristutsettelse på grunn av avstanden.

ARTIKKEL 44

Appellinstansens avgjørelse kan bare overprøves på den måte som er omhandlet i vedlegg IV.

ARTIKKEL 45

1. Den domstol som en innsigelse (appell) er inngitt til etter artikkel 43 eller artikkel 44 skal avvise eller oppheve en erklæring om tvangskraft utelukkende av en av de grunnene som er angitt i artiklene 34 og 35. Avgjørelsen skal treffes uten opphold.
2. Ikke i noe tilfelle kan den utenlandske dom etterprøves når det gjelder realiteten.

ARTIKKEL 46

1. Den domstol som en innsigelse (appell) er inngitt til etter artikkel 43 eller artikkel 44 kan på begjæring fra den part som fullbyrdelse begjæres overfor utsette behandlingen dersom det er inngitt en ordinær innsigelse (appell) mot dommen i opphavsstaten, eller dersom fristen for en slik innsigelse (appell) ennå ikke er ute; i sistnevnte fall kan domstolen sette en frist for å inngi slik innsigelse (appell).
2. Er dommen avsagt i Irland eller Det forente kongerike, skal ethvert tilgjengelig rettsmiddel i opphavsstaten anses som et ordinært rettsmiddel ved anvendelsen av nr. 1.
3. Domstolen kan også sette som vilkår for fullbyrdelse at det stilles slik sikkerhet som domstolen bestemmer.

ARTIKKEL 47

1. Når en dom må anerkjennes etter konvensjonen her, skal intet være til hinder for at den som fremmer begjæringen, anvender midlertidige forføyninger m.m. i samsvar med rettsreglene i mottakerstaten uten at det kreves erklæring om tvangskraft etter artikkel 41.

2. En avgjørelse som erklærer en dom for tvangskraftig skal innebære rett til å beslutte midlertidige forføyninger.

3. Så lenge fristen løper etter artikkel 43 nr. 5 for innsigelse (appell) mot en avgjørelse som erklærer en dom for tvangskraftig, og inntil innsigelsen (appellen) som der er nevnt er avgjort, kan annen fullbyrdelse enn midlertidige forføyninger mot formuegoder til den part som fullbyrdelse kreves overfor, ikke foretas.

ARTIKKEL 48

1. Når en utenlandsk dom avgjør flere krav, og en avgjørelse som erklærer en dom for tvangskraftig ikke kan gis for dem alle, skal domstolen eller kompetent myndighet gi slik erklæring for ett eller flere av kravene.

2. Den som fremmer krav om en avgjørelse som erklærer en dom for tvangskraftig, kan begrense kravet til deler av dommen.

ARTIKKEL 49

En utenlandsk dom på tvangsmulkt kan bare fullbyrdes i mottakerstaten hvis mulktens størrelse er endelig avgjort av domstolene i opphavsstaten.

ARTIKKEL 50

1. Har den som begjærer fullbyrdelse, helt eller delvis nytt godt av fri sakførsel eller rettshjelp, herunder eventuelt også helt eller delvis gebyrfritak i opphavsstaten, skal han ved saksbehandlingen etter reglene i avsnittet her nyte godt av friest mulig sakførsel eller rettshjelp, eller i tilfelle også videst mulig gebyrfritak, etter rettsreglene i mottakerstaten.

2. Den som begjærer fullbyrdelse av en avgjørelse om underholdsplikt truffet av et forvaltningsorgan i Danmark, Island eller Norge skal i mottakerstaten nyte godt av den støtte og de fritak som er nevnt i første ledd dersom han legger fram en erklæring fra henholdsvis det danske, det islandske eller det norske justisministerium om at han oppfyller vilkårene for helt eller delvis fri sakførsel eller rettshjelp, herunder eventuelt gebyrfritak.

ARTIKKEL 51

En part som begjærer fullbyrdelse i en konvensjonsstat av en dom avsagt i en annen konvensjonsstat, kan ikke pålegges noen form for sikkerhetstillelse, depositum eller liknende, bare fordi han er utenlandsk statsborger eller ikke har bosted eller opphold i mottakerstaten.

ARTIKKEL 52

Det må i fullbyrdsstaten ikke pålegges gebyr, avgift eller liknende betaling beregnet ut fra tvistegjenstandens verdi for behandling av en begjæring om en avgjørelse som erklærer en dom for tvangskraftig.

AVSNITT 3

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

ARTIKKEL 53

1. En part som begjærer anerkjennelse eller avgjørelse om en begjæring som erklærer en dom for tvangskraftig, skal legge fram en bekreftet kopi av dommen.
2. Den part som begjærer avgjørelse om en begjæring som erklærer en dom for tvangskraftig, skal også legge fram den bekreftelse som er nevnt i artikkel 54, med forbehold for artikkel 55.

ARTIKKEL 54

Domstolen eller kompetent myndighet i en konvensjonsstat der en dom er avsagt, skal på anmodning fra enhver med rettslig interesse utstede en bekreftelse som utferdiges på standardskjemaet i vedlegg V til konvensjonen her.

ARTIKKEL 55

1. Dersom det ikke utstedes bekreftelse som nevnt i artikkel 54, kan retten eller kompetent myndighet sette en frist for framleggelse eller godta tilsvarende dokumenter eller fritta fra kravet om framleggelse når den mener den alt har tilstrekkelige opplysninger.

2. Retten eller kompetent myndighet kan kreve at det legges fram en oversettelse av dokumentene. Oversettelsen skal bekreftes av en person med myndighet til dette i en av konvensjonsstatene.

ARTIKKEL 56

Det skal ikke kreves legalisering eller tilsvarende formalitet med hensyn til de dokumenter som er nevnt i artikkel 53 eller artikkel 55 nr. 2, eller med hensyn til prosessfullmakt.

KAPITTEL IV

AUTENTISKE OFFENTLIG BEKREFTEDE DOKUMENTER OG RETTSFORLIK

ARTIKKEL 57

1. Et offentlig bekreftet dokument som er utstedt som autentisk og er tvangskraftig i en konvensjonsstat, skal på begjæring erklæres tvangskraftig i en annen konvensjonsstat etter reglene i artikkel 38 følgende. Den domstol som en innsigelse (appell) er inngitt til etter artikkel 43 eller artikkel 44 kan bare avvise eller oppheve en erklæring om tvangskraft dersom fullbyrdelse på grunnlag av dokumentet åpenbart vil virke støtende på rettsordenen ("ordre public") i mottakerstaten.
2. Avtaler om underholdsplikt inngått overfor en forvaltningsmyndighet eller bekreftet av en slik myndighet skal også betraktes som autentiske offentlig bekreftede dokumenter i henhold til nr. 1.
3. Dokumentet må oppfylle de vilkår som er satt for å kunne fastslå at det er autentisk etter reglene i utstedelsesstaten.
4. Bestemmelsene i kapittel III avsnitt 3 får anvendelse så langt de passer. Kompetent myndighet i den konvensjonsstat der et autentisk offentlig bekreftet dokument ble utarbeidet eller registrert, skal på begjæring fra enhver med rettslig interesse, utstede en bekreftelse utferdiget på standardskjemaet i vedlegg VI til konvensjonen her.

ARTIKKEL 58

Et forlik som er inngått for retten under behandlingen av tvistemålet og som har tvangskraft i den konvensjonsstat hvor det ble inngått, har tvangskraft i mottakerstaten på samme vilkår som et autentisk offentlig bekreftet dokument. Domstolen eller kompetent myndighet i den konvensjonsstat der det ble inngått rettsforlik, skal på begjæring fra enhver med rettslig interesse, utstede en bekreftelse utferdiget på standardkjemaet i vedlegg V til konvensjonen her.

KAPITTEL V

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

ARTIKKEL 59

1. Ved avgjørelsen av om en part har bosted i den konvensjonsstat hvor søksmål er reist for domstolene, skal retten anvende sin egen interne rett.
2. Har en part ikke bosted i den stat hvor søksmål er reist for domstolene, skal retten ved avgjørelsen av om han har bosted i en annen konvensjonsstat, anvende rettsreglene i denne staten.

ARTIKKEL 60

1. I konvensjonen her har et selskap eller annen juridisk person eller sammenslutning av fysiske eller juridiske personer bosted der hvor det har sitt:

- a) vedtektsbestemte sete, eller
- b) hovedadministrasjon, eller
- c) hovedforretningssted.

2. For Det forente kongerike og Irland menes med "vedtektsbestemt sete" registrert forretningskontor eller, dersom det ikke finnes, stedet der selskapet er registrert eller, dersom det ikke finnes, stedet i henhold til hvis rettsregler stiftelsen fant sted.

3. For å avgjøre om en «trust» har bosted i den konvensjonsstat hvor saken er reist, skal retten anvende sin egen internasjonale privatrett.

ARTIKKEL 61

Med forbehold for gunstigere regler i nasjonal rett kan personer med bosted i en konvensjonsstat og som blir straffeforfulgt for en ikke-forsettlig overtredelse ved straffdomstolene i en annen konvensjonsstat hvor de ikke er statsborgere, la seg forsvare av personer med myndighet til dette, selv om de ikke møter personlig. Domstolen som behandler saken kan imidlertid påby personlig frammøte; ved fravær behøver ikke en dom avsagt om borgerlige krav uten at vedkommende hadde høve til å forsvare seg, å anerkjennes eller fullbyrdes i andre konvensjonsstater.

ARTIKKEL 62

I konvensjonen her omfatter uttrykket "domstol" enhver myndighet som en konvensjonsstat har utpekt til å ha domsmyndighet i saker som hører under virkeområdet for konvensjonen her.

KAPITTEL VI

OVERGANGSBESTEMMELSER

ARTIKKEL 63

1. Konvensjonen her får bare anvendelse på søksmål som er reist og offentlig bekreftede dokumenter som er utstedt som autentiske etter at konvensjonen har trådt i kraft i opphavsstaten, og ved anerkjennelse eller fullbyrdelse av en dom eller et autentisk offentlig bekreftet dokument, i mottakerstaten.
2. Om saken ble reist i opphavsstaten før konvensjonen her trådte i kraft, skal dommer avsagt etter det tidspunkt anerkjennes og fullbyrdes i samsvar med reglene i kapittel III:
 - a) dersom saken ble reist i opphavsstaten etter at Luganokonvensjonen av 16. september 1988 trådte i kraft både i opphavsstaten og i mottakerstaten;
 - b) i alle andre tilfeller, dersom domstolenes kompetanse bygde på regler som er i samsvar med reglene i enten kapittel II eller i en konvensjon som var i kraft mellom opphavsstaten og mottakerstaten da saken ble reist.

KAPITTEL VII

FORHOLDET TIL RÅDSFORORDNING (EF) NR. 44/2001 OG ANDRE INSTRUMENTER

ARTIKKEL 64

1. Konvensjonen her er ikke til hinder for at medlemsstatene i Det europeiske fellesskap anvender rådsforordning (EF) nr. 44/2001 om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, med eventuelle endringer, konvensjonen om jurisdiksjon og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, inngått i Brussel 27. september 1968, samt protokollen om tolking av den konvensjonen ved De europeiske fellesskaps domstol, inngått i Luxembourg 3. juni 1971, som endret ved konvensjoner om tilslutning til nevnte konvensjon og protokoll inngått mellom medlemsstatene i De europeiske fellesskap, såvel som avtalen mellom Det europeiske fellesskap og Kongeriket Danmark om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, undertegnet i Brussel 19. oktober 2005.

2. Konvensjonen her skal likevel alltid anvendes:

- a) i spørsmål om domstolenes kompetanse, når saksøkte har bosted i en stat der konvensjonen her får anvendelse, men ikke et instrument nevnt i nr. 1, eller der artiklene 22 eller 23 i konvensjonen her overfører kompetansen til domstolene i en slik stat;

- b) i spørsmål om litispendens eller konnekse krav som nevnt i artiklene 27 og 28, når sak reises i en stat der konvensjonen her får anvendelse, men ikke et instrument nevnt i nr. 1, og i en stat der konvensjonen her får anvendelse, såvel som et instrument nevnt i nr. 1;
- c) i spørsmål om anerkjennelse og fullbyrdelse, når enten opphavsstaten eller mottakerstaten ikke anvender et instrument nevnt i nr. 1.

3. Foruten av de grunner som er nevnt i kapittel III kan anerkjennelse eller fullbyrdelse nektes når det kompetansegrunnlag dommen bygger på, avviker fra det som ville følge av konvensjonen her, og anerkjennelse eller fullbyrdelse begjæres overfor en part som har bosted i en stat der konvensjonen her, men ikke et instrument nevnt i nr. 1 får anvendelse, med mindre dommen etter de rettsregler som ellers måtte gjelde i mottakerstaten likevel kan anerkjennes eller fullbyrdes.

ARTIKKEL 65

Når ikke annet følger av artiklene 63 nr. 2, 66 og 67, skal konvensjonen her erstatte de konvensjoner som er inngått mellom to eller flere konvensjonsstater, og som dekker de samme saker som konvensjonen her. Særlig skal konvensjonene nevnt i vedlegg VII erstattes.

ARTIKKEL 66

1. Konvensjonene nevnt i artikkel 65 skal fortsatt gjelde i saker som konvensjonen her ikke omfatter.
2. De skal fortsatt gjelde for dommer avsagt og offentlig bekreftede dokumenter som er utstedt som autentiske før konvensjonen her trer i kraft.

ARTIKKEL 67

1. Konvensjonen her berører ikke konvensjoner som konvensjonspartene og/eller konvensjonsstatene er bundet av, og som regulerer domsmyndighet eller anerkjennelse eller fullbyrdelse av dommer på særskilt avgrensede saksfelter. Med forbehold for de forpliktelser som følger av andre avtaler mellom visse konvensjonsparter, skal konvensjonen her ikke være til hinder for at konvensjonspartene inngår slike konvensjoner.
2. Konvensjonen her hindrer ikke en domstol i en stat bundet av konvensjonen her, og av en konvensjon om et særskilt avgrenset saksfelt, i å ta domsmyndighet i henhold til sistnevnte konvensjon, selv om saksøkte har bosted i en annen konvensjonsstat som ikke har sluttet seg til den konvensjonen. Den domstol som behandler saken, skal likevel alltid anvende artikkel 26 i konvensjonen her.

3. Dommer avsagt i en konvensjonsstat av en domstol som var kompetent i kraft av en konvensjon om et særskilt avgrenset saksfelt skal anerkjennes og fullbyrdes i de andre konvensjonsstatene etter reglene i kapittel III i konvensjonen her.

4. Foruten av de grunner som er nevnt i kapittel III kan anerkjennelse eller fullbyrdelse nektes dersom mottakerstaten ikke er bundet av konvensjonen på et særskilt avgrenset saksfelt og den person som anerkjennelse eller fullbyrdelse begjæres overfor, har bosted i den staten eller, dersom mottakerstaten er en medlemsstat i Det europeiske fellesskap og med hensyn til konvensjoner som vil måtte inngås av Det europeiske fellesskap, i en av dets medlemsstater, med mindre dommen likevel kan anerkjennes eller fullbyrdes etter de rettsregler som ellers måtte gjelde i mottakerstaten.

5. Har både opphavsstaten og mottakerstaten sluttet seg til en konvensjon om et særskilt avgrenset saksfelt og den konvensjonen inneholder egne vilkår for anerkjennelse eller fullbyrdelse av dommer, skal disse vilkår anvendes. I alle tilfelle kan bestemmelsene i konvensjonen her om framgangsmåten ved anerkjennelse og fullbyrdelse anvendes.

ARTIKKEL 68

1. Konvensjonen her skal ikke berøre avtaler der konvensjonsstatene, før konvensjonen trer i kraft, har forpliktet seg til ikke å anerkjenne dommer avsagt i en annen konvensjonsstat mot saksøkte med bosted eller fast opphold i en tredjestat, når det gjelder tilfelle som nevnt i artikkel 4 og dommen bare kunne avsies på grunnlag av en kompetanseregulering som angitt i artikkel 3 nr. 2. Med forbehold for de forpliktelser som følger av andre avtaler mellom visse konvensjonsparter, skal konvensjonen her ikke være til hinder for at konvensjonspartene inngår slike konvensjoner.

2. En konvensjonspart kan likevel ikke forplikte seg overfor en tredje stat til ikke å anerkjenne en dom avsagt i en annen konvensjonsstat av en domstol som har bygd sin domskompetanse på at saksøkte har et formuegode i den staten, eller på at saksøker har fått utlegg eller arrest i et formuegode som befant seg der:

- a) dersom søksmålet gjaldt eiendomsretten eller besittelsesretten til formuegodet, råderetten over det eller en annen tvist vedrørende formuegodet, eller
- b) dersom formuegodet er stilt til sikkerhet for en gjeld som er sakens gjenstand.

KAPITTEL VIII

SLUTTBESTEMMELSER

ARTIKKEL 69

1. Konvensjonen skal være åpen for undertegning av Det europeiske fellesskap, Danmark og stater som når konvensjonen åpnes for undertegning, er medlemmer av Det europeiske frihandelsforbund.
2. Konvensjonen skal undergis ratifikasjon av de undertegnende stater. Ratifikasjonsdokumentene skal deponeres hos Forbundsrådet i Sveits, som skal være depositar for konvensjonen.
3. På tidspunktet for ratifikasjon kan konvensjonspartene avgi erklæringer i samsvar med artikkel I, II og III i protokoll 1.
4. Konvensjonen trer i kraft den første dag i den sjette måned som følger etter den dag da Det europeiske fellesskap og et medlem av Det europeiske frihandelsforbund har deponert sine ratifikasjonsdokumenter.

5. Konvensjonen skal tre i kraft i forhold til enhver annen part den første dag i den tredje måned som følger etter deponeringen av dens ratifikasjonsdokument.

6. Med forbehold for artikkel 3 nr. 3 i protokoll 2 skal konvensjonen her erstatte konvensjonen om domsmyndighet og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker vedtatt i Lugano 16. september 1988, fra sin ikrafttredelse i samsvar med nr. 4 og 5 ovenfor. Enhver henvisning til Luganokonvensjonen av 1988 i andre instrumenter, skal forstås som en henvisning til konvensjonen her.

7. Hva angår forholdet mellom medlemsstatene i Det europeiske fellesskap og territorier utenfor Europa omhandlet i artikkel 70 nr. 1 bokstav b), skal konvensjonen erstatte konvensjonen om jurisdiksjon og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, inngått i Brussel 27. september 1968, samt protokollen om tolking av den konvensjonen ved De europeiske fellesskaps domstol, inngått i Luxembourg 3. juni 1971, endret ved konvensjoner om tiltredelse til nevnte konvensjon og protokoll av de stater som har tiltrådt De europeiske fellesskap, fra den dag konvensjonen her trer i kraft for disse territorier i samsvar med artikkel 73 nr. 2.

ARTIKKEL 70

1. Etter at konvensjonen har trådt i kraft, er den åpen for tiltredelse av:
 - a) De stater som etter at konvensjonen er åpnet for undertegning, blir medlemmer av Det europeiske frihandelsforbund, på de vilkår som er fastlagt i artikkel 71;
 - b) Medlemsstater i Det europeiske fellesskap som handler på vegne av visse territorier utenfor Europa som er en del av vedkommende medlemsstats territorium, eller for hvis internasjonale forbindelser vedkommende medlemsstat er ansvarlig, på de vilkår som er fastlagt i artikkel 71;
 - c) enhver annen stat, på de vilkår som er fastlagt i artikkel 72.
2. Stater nevnt i nr. 1 som ønsker å bli part i konvensjonen her, skal rette søknaden til depositaren. Med søknaden, herunder informasjon som er nevnt i artiklene 71 og 72, skal det følge en oversettelse til engelsk og fransk.

ARTIKKEL 71

1. Enhver stat som er nevnt i artikkel 70 nr. 1 bokstav a) og b), og som ønsker å bli part i konvensjonen her,

- a) skal sende inn de opplysninger som kreves i henhold til konvensjonen her;
- b) kan avgi erklæringer i samsvar med artiklene I og III i protokoll 1.

2. Depositaren skal oversende all informasjon mottatt i henhold til nr. 1, til de øvrige konvensjonsparter før vedkommende stat deponerer tiltredelsesdokumentet.

ARTIKKEL 72

1. Enhver stat som er nevnt i artikkel 70 nr. 1 bokstav c), og som ønsker å bli part i konvensjonen her,

- a) skal sende inn den informasjonen som kreves for å anvende konvensjonen her;
- b) kan avgi erklæringer i samsvar med artiklene I og III i protokoll 1; og

c) skal især gi depositaren informasjon om:

- (1) sitt rettssystem, herunder informasjon om utnevning av dommere og om deres uavhengighet;
- (2) sin interne rett hva angår sivil rettergang og fullbyrdelse av dommer; og
- (3) sin internasjonale privatrett hva angår sivil rettergang.

2. Depositaren skal oversende all informasjon mottatt i henhold til nr. 1, til de øvrige konvensjonsparter før vedkommende stat innbys til å tiltre i samsvar med nr. 3.

3. Med forbehold for nr. 4 skal depositaren bare innby vedkommende stat til å tiltre dersom den har fått enstemmig samtykke av konvensjonspartene. Konvensjonspartene skal bestrebe seg på å gi sitt samtykke innen ett år etter depositarens innbydelse.

4. Konvensjonen skal tre i kraft bare i forholdet mellom den tiltredende staten og de konvensjonsparter som ikke har reist noen innvendinger mot tiltredelsen før den første dag i den tredje måned som følger etter at tiltredelsesdokumentet er deponert.

ARTIKKEL 73

1. Tiltredelsesdokumentene skal deponeres hos depositaren.
2. For en tiltredende stat nevnt i artikkel 70 skal konvensjonen tre i kraft den første dag i den tredje måned som følger etter at dens tiltredelsesdokument er deponert. Deretter skal den tiltredende stat anses som en part i konvensjonen.
3. Enhver konvensjonspart kan oversende depositaren en tekst til konvensjonen her på sitt eller sine språk, som skal ha gyldighet dersom konvensjonspartene samtykker, i samsvar med protokoll 2 artikkel 4.

ARTIKKEL 74

1. Konvensjonen her er inngått for et ubegrenset tidsrom.
2. Enhver konvensjonspart kan når som helst si opp konvensjonen her ved å sende en meddelelse til depositaren.
3. Oppsigelsen får virkning ved utløpet av det kalenderår som følger etter at det er gått seks måneder fra den dag da depositaren mottok meddelelsen om oppsigelse.

ARTIKKEL 75

Konvensjonen her har følgende vedlegg:

- en protokoll 1, om visse spørsmål om domsmyndighet, saksbehandling og fullbyrdelse;
- en protokoll 2, om domstolenes ensartete tolking av konvensjonen her og om den permanente komité;
- en protokoll 3, om anvendelsen av artikkel 67 i konvensjonen her;
- vedlegg I til IV og vedlegg VII, med informasjon om anvendelsen av konvensjonen her;
- vedlegg V og VI, som inneholder de bekreftelser som er nevnt i artiklene 54, 58 og 57 i konvensjonen her;
- vedlegg VIII, som angir gyldige språk som nevnt i artikkel 79 i konvensjonen her; og
- vedlegg IX, om anvendelsen av artikkel II i protokoll 1.

Disse protokoller og vedlegg skal utgjøre en integrert del av konvensjonen her.

ARTIKKEL 76

Med forbehold for artikkel 77 kan enhver konvensjonspart be om revisjon av konvensjonen her. For det formål skal depositaren sammenkalle den permanente komité som fastsatt i protokoll 2 artikkel 4.

ARTIKKEL 77

1. Konvensjonspartene skal oversende depositaren teksten til enhver bestemmelse i sin lovgivning som endrer listene i vedlegg I til IV, samt enhver sletting eller tilføyelse i listen i vedlegg VII, med ikrafttredelsesdato. Oversendelsen skal finne sted i rimelig tid før ikrafttredelsen og være ledsaget av en oversettelse til engelsk og fransk. Depositaren skal endre de berørte vedlegg i samsvar med dette, etter å ha rådført seg med den permanente komité i samsvar med protokoll 2 artikkel 4. For dette formål skal konvensjonspartene sørge for en oversettelse av endringene til sine språk.

2. Enhver endring av vedlegg V til VI og vedlegg VIII til IX til konvensjonen her skal vedtas av den permanente komité i samsvar med protokoll 2 artikkel 4.

ARTIKKEL 78

1. Depositaren skal underrette konvensjonspartene om:
 - a) deponeringen av ethvert ratifikasjons- eller tiltredelsesdokument;
 - b) datoene for ikrafttredelsen av konvensjonen her i forhold til konvensjonspartene;
 - c) enhver erklæring mottatt i henhold til artiklene I til IV i protokoll 1;
 - d) enhver meddelelse etter artikkel 74 nr. 2, artikkel 77 nr. 1 og punkt 4 i protokoll 3.
2. Meddelelsene skal ledsages av oversettelser til engelsk og fransk.

ARTIKKEL 79

Konvensjonen her, utferdiget i ett enkelt originaleksemplar på de språk som er oppført i vedlegg VIII, med samme gyldighet for alle tekster, skal deponeres i arkivene til Forbundsrådet i Sveits. Forbundsrådet i Sveits skal sende en bekreftet kopi til hver konvensjonspart.

TIL VITTERLIGHET DERAU har de befullmektigede undertegnet denne konvensjonen.

PROTOKOLL 1
OM VISSE SPØRSMÅL OM DOMSMYNDIGHET,
SAKSBEHANDLING OG FULLBYRDELSE

KONVENSJONSPARTENE ER ENIGE OM FØLGENDE:

ARTIKKEL I

1. Rettslige og utenrettslige dokumenter som er satt opp i en konvensjonsstat og som skal forkynnes for personer i en annen konvensjonsstat, skal formidles i samsvar med framgangsmåten fastsatt i konvensjoner og avtaler inngått mellom disse stater.
2. Med mindre den konvensjonspart på hvis territorium forkynnelsen skal skje reserverer seg ved en erklæring til depositaren, kan slike dokumenter også sendes fra vedkommende offentlige tjenestemann i den stat hvor dokumentet er satt opp, direkte til vedkommende offentlige tjenestemann i den stat der adressaten befinner seg. Tjenestemannen i opphavsstaten skal i så fall sende en kopi av dokumentet til den tjenestemann i mottakerstaten som har kompetanse til å presentere det for adressaten. Dokumentet skal sendes i samsvar med rettsreglene i mottakerstaten. Sendingen skal fastslås ved en bekreftelse som sendes direkte til tjenestemannen i opphavsstaten.
3. Medlemsstater i Det europeiske fellesskap som er bundet av rådsforordning (EF) nr. 1348/2000 av 29. mai 2000 eller av avtalen mellom Det europeiske fellesskap og Kongeriket Danmark om forkynnelse av rettslige og utenrettslige dokumenter i sivile eller kommersielle saker, undertegnet i Brussel 19. oktober 2005, skal i forbindelsene seg imellom anvende den forordningen og den avtalen.

ARTIKKEL II

1. Den kompetanse som er fastsatt i artiklene 6 nr. 2 og 11 for søksmål om regressplikt og andre saker hvor tredjemann trekkes inn, kan ikke gjøres fullt ut gjeldende i konvensjonsstater nevnt i vedlegg IX. Enhver person med bosted i en annen konvensjonsstat kan saksøkes for domstolene i disse statene i henhold til reglene nevnt i vedlegg IX.

2. Det europeiske fellesskap kan på ratifikasjonstidspunktet erklære at framgangsmåtene nevnt i artiklene 6 nr. 2 og 11 ikke kan gjøres gjeldende i enkelte andre medlemsstater, og opplyse om hvilke regler som skal gjelde.

3. Dommer avsagt i de øvrige konvensjonsstater i henhold til artiklene 6 nr. 2 eller 11, skal anerkjennes og fullbyrdes i de stater som er nevnt i nr. 1 og 2, i samsvar med kapittel III. De rettsvirkninger som dommer avsagt i disse stater måtte ha overfor tredjeperson ved anvendelse av bestemmelsene i nr. 1 og 2, skal også anerkjennes i de øvrige konvensjonsstater.

ARTIKKEL III

1. Sveits forbeholder seg rett til å erklære på ratifikasjonstidspunktet at det ikke vil anvende følgende del av bestemmelsen i artikkel 34 nr. 2:

" med mindre saksøkte unnlot å påklage dommen mens han hadde mulighet til det".

Dersom Sveits avgir en slik erklæring, skal de øvrige konvensjonsparter ta det samme forbeholdet med hensyn til dommer avsagt ved domstolene i Sveits.

2. Konvensjonspartene kan, med hensyn til dommer avsagt i en tiltredende stat som nevnt i artikkel 70 nr. 1 bokstav c), ved erklæring forbeholde seg:

- a) den rett som er nevnt i nr. 1, og
- b) retten for en myndighet som nevnt i artikkel 39, uten hensyn til bestemmelsene i artikkel 41, til å undersøke av eget tiltak om noen av grunnene til å nekte anerkjennelse og fullbyrdelse av en dom er til stede eller ikke.

3. Dersom en konvensjonspart har tatt et slikt forbehold overfor en tiltredende stat som nevnt i nr. 2, kan denne tiltredende stat ved erklæring forbeholde seg den samme retten med hensyn til dommer avsagt ved vedkommende konvensjonsparts domstoler.

4. Med unntak av det forbehold som er nevnt i nr. 1, gjelder erklæringene for en femårsperiode og kan fornyes ved utløpet av en slik periode. Konvensjonsparten skal melde fra om en fornyelse av en erklæring som nevnt i nr. 2 senest seks måneder før utløpet av perioden. En tiltredende stat kan bare fornye en erklæring avgitt i henhold til nr. 3 etter at vedkommende erklæring som nevnt i nr. 2 er fornyet.

ARTIKKEL IV

De erklæringer som er nevnt i denne protokoll, kan på ethvert tidspunkt trekkes tilbake ved meddelelse til depositaren. Med meddelelsen skal det følge en oversettelse til engelsk og fransk. Konvensjonspartene sørger for oversettelser til sine språk. En tilbaketrekking skal få virkning fra den første dag i den tredje måned som følger etter meddelelsen.

PROTOKOLL 2
OM ENSARTET TOLKING
AV KONVENSJONEN
OG OM DEN PERMANENTE KOMITÉ

FORTALE

KONVENSJONSPARTENE,

SOM VISER TIL konvensjonen artikkel 75,

SOM TAR I BETRAKTNING den viktige sammenhengen mellom konvensjonen her, Luganokonvensjonen av 1988 og de instrumenter som er nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her,

SOM TAR I BETRAKTNING at De europeiske fellesskaps domstol har kompetanse til å avgjøre spørsmål om tolkingen av de instrumenter som er nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her,

SOM TAR I BETRAKTNING at konvensjonen her blir en del av fellesskapsreglene, og at De europeiske fellesskaps domstol derfor har kompetanse til å avgjøre spørsmål om tolkingen av bestemmelsene i konvensjonen her med hensyn til anvendelsen ved domstolene i Det europeiske fellesskaps medlemsstater,

SOM KJENNER TIL de avgjørelser De europeiske fellesskaps domstol har truffet om tolkingen av de instrumenter som er nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her fram til undertegningen av konvensjonen her, og til de avgjørelser som domstolene hos partene i Luganokonvensjonen av 1988 har truffet om sistnevnte konvensjon fram til tiden for undertegningen av konvensjonen her,

SOM TAR I BETRAKTNING at den parallelle revisjonen av både Luganokonvensjonen av 1988 og Brusselkonvensjonen, som førte til inngåelsen av en revidert tekst til disse konvensjonene, i det vesentlige var basert på ovennevnte avgjørelser om Brusselkonvensjonen av 1968 og Luganokonvensjonen av 1988,

SOM TAR I BETRAKTNING at den reviderte teksten til Brusselkonvensjonen er blitt innarbeidet i forordning (EF) nr. 44/2001 etter Amsterdamtraktatens ikrafttredelse,

SOM TAR I BETRAKTNING at denne reviderte teksten også utgjorde grunnlaget for teksten til konvensjonen her,

SOM ØNSKER å unngå, under full aktelse for domstolenes uavhengighet, motstridende tolkinger, og å oppnå en så ensartet tolking som mulig av bestemmelsene i konvensjonen her, og av bestemmelsene i forordning (EF) nr. 44/2001 som i det alt vesentlige er gjengitt i konvensjonen her, og av andre instrumenter som nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her,

ER BLITT ENIGE OM FØLGENDE:

ARTIKKEL 1

1. Enhver domstol som anvender og tolker konvensjonen her, skal ta tilbørlig hensyn til de prinsipper som følger av enhver relevant avgjørelse om vedkommende bestemmelse(r) eller liknende bestemmelse(r) i Luganokonvensjonen av 1988 og de instrumenter som er nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her, truffet av domstolene i konvensjonsstatene og De europeiske fellesskaps domstol.

2. For domstolene i medlemsstatene i Det europeiske fellesskap skal forpliktelsen i nr. 1 gjelde med forbehold for deres forpliktelser i forhold til De europeiske fellesskaps domstol, som følger av traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap eller avtalen mellom Det europeiske fellesskap og Kongeriket Danmark om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker, undertegnet i Brussel 19. oktober 2005.

ARTIKKEL 2

Enhver konvensjonsstat som ikke er en medlemsstat i Det europeiske fellesskap, har rett til å komme med innlegg eller skriftlig uttalelse, i samsvar med artikkel 23 i protokollen om vedtektene for De europeiske fellesskaps domstol, når en domstol eller en særdomstol i en medlemsstat i Det europeiske fellesskap henviser en sak til De europeiske fellesskaps domstol for prejudisiell avgjørelse om fortolkningen av konvensjonen her eller de instrumenter som er nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her.

ARTIKKEL 3

1. Kommisjonen for De europeiske fellesskap skal etablere et system for utveksling av informasjon om relevante dommer avsagt etter konvensjonen her, så vel som relevante dommer avsagt etter Luganokonvensjonen av 1988 og de instrumenter som er nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her. Systemet skal være åpent for allmennheten og inneholde dommer avsagt av domstoler i siste instans og av De europeiske fellesskaps domstol såvel som dommer av særlig betydning som er blitt endelige og er avsagt i henhold konvensjonen her, Luganokonvensjonen av 1988 og de instrumenter som er nevnt i artikkel 64 nr. 1 i konvensjonen her. Dommene skal klassifiseres og være forsynt med et sammendrag.

Systemet skal bestå av dommer som omhandlet ovenfor som Kommisjonen mottar fra de kompetente myndigheter i konvensjonsstatene og som er avsagt av domstolene i disse stater.

2. Rettsskriveren ved De europeiske fellesskaps domstol vil foreta et utvalg av saker av særlig interesse for at konvensjonen skal virke på en tilfredsstillende måte, og presentere denne rettspraksis på ekspertmøter i samsvar med artikkel 5 i denne protokoll.

3. Fram til De europeiske fellesskap har innført systemet omhandlet i nr. 1, skal De europeiske fellesskaps domstol fortsatt anvende det system for informasjonsutveksling som er etablert ved protokoll 2 i Luganokonvensjonen av 1988, for dommer avsagt etter konvensjonen her og Luganokonvensjonen av 1988.

ARTIKKEL 4

1. En permanent komité skal opprettes, sammensatt av representanter for konvensjonspartene.
2. På begjæring fra en konvensjonspart skal depositaren for konvensjonen sammenkalle til møter i komiteen for å:
 - drøfte forholdet mellom konvensjonen her og andre internasjonale instrumenter;
 - drøfte anvendelsen av artikkel 67, herunder tilsiktede tiltredelser til instrumenter om særskilt avgrensede saksfelter i samsvar med artikkel 67 nr. 1 og lovforslag i samsvar med protokoll 3;
 - vurdere tiltredelse av nye stater. Komiteen kan særlig stille tiltredende stater som omhandlet i artikkel 70 nr. 1 bokstav c) spørsmål om deres rettssystem og gjennomføringen av konvensjonen. Komiteen kan også vurdere mulige endringer av konvensjonen som eventuelt må til for at den skal kunne anvendes i de tiltredende stater;
 - godkjenne nye, gyldige språkversjoner i henhold til artikkel 73 nr. 3 i konvensjonen her og de nødvendige endringer av vedlegg VIII;
 - drøfte revisjon av konvensjonen etter artikkel 76;

- drøfte endringer av vedlegg I til IV og vedlegg VII etter artikkel 77 nr. 1;
 - vedta endringer av vedlegg V og VI etter artikkel 77 nr. 2;
 - trekke tilbake forbehold og erklæringer fra konvensjonspartene etter protokoll 1 og nødvendige endringer av vedlegg IX.
3. Komiteen skal fastsette en forretningsorden for sin virksomhet og beslutningstaking. Disse reglene skal åpne for muligheten for å drøfte og treffe beslutninger ved skriftlig prosedyre.

ARTIKKEL 5

1. Depositaren kan etter behov sammenkalle et ekspertmøte som skal utveksle synspunkter på hvordan konvensjonen virker, og særlig om utviklingen av rettspraksis og nytt lovverk som kan få innvirkning på konvensjonens anvendelse.
2. Møtet skal være sammensatt av eksperter fra konvensjonspartene, konvensjonsstatene, De europeiske fellesskaps domstol og Det europeiske frihandelsforbund. Det skal være åpent for andre eksperter når det anses som hensiktsmessig.
3. Ethvert spørsmål som oppstår med hensyn til anvendelsen av konvensjonen, kan henvises til videre behandling i Den permanente komité nevnt i artikkel 4.

PROTOKOLL 3
OM ANVENDELSEN AV ARTIKKEL 67
I KONVENSJONEN

KONVENSJONSPARTENE ER ENIGE OM FØLGENDE:

1. I konvensjonen her skal bestemmelser som på særskilt avgrensede områder regulerer domsmyndighet eller anerkjennelse eller fullbyrdelse av dommer og som inngår eller vil inngå i rettsakter fra De europeiske fellesskaps organer, behandles på samme måte som konvensjoner nevnt i artikkel 67 nr. 1.
2. Dersom en av konvensjonspartene mener at en bestemmelse i et forslag til rettsakt fra De europeiske fellesskaps organer er uforenlig med konvensjonen, skal konvensjonspartene uten opphold overveie å endre konvensjonen etter artikkel 76, men uten fortrensel for den prosedyre som er fastsatt i protokoll 2.
3. Når en konvensjonspart eller flere parter sammen innarbeider enkelte eller samtlige bestemmelser som inngår i rettsakter fra Det europeiske fellesskaps organer som nevnt i nr. 1 i sin nasjonale rett, skal disse nasjonale rettsreglene behandles på samme måte som de konvensjoner som er nevnt i artikkel 67 nr. 1.
4. Konvensjonspartene skal oversende depositaren teksten til de bestemmelser som er nevnt i nr. 3. Med oversendelsen skal det følge en oversettelse til engelsk og fransk.

VEDLEGG I

Vernetingsreglene nevnt i konvensjonen artikkel 3 nr. 2 og artikkel 4 nr. 2 er som følger:

- i Belgia: artikkel 5 til 14 i lov 16. juli 2004 om internasjonal privatrett,
- i Bulgaria: artikkel 4 nr. 1 i lov om internasjonal privatrett,
- i Danmark: artikkel 246 nr. 2 og 3 i lov om rettspleie (*Lov om rettens pleje*),
- i Den tsjekkiske republikken: artikkel 86 i lov 99/1963 Coll., sivilprosessloven (*občanský soudní řád*), med endringer,
- i Det forente kongerike: reglene om verneting basert på:
 - a) at stevning ble forkynt for eller meddelt saksøkte under hans midlertidige opphold i Det forente kongerike, eller
 - b) at saksøkte har eiendeler i Det forente kongerike; eller
 - c) at namsmyndigheten har tatt beslag i eiendeler i Det forente kongerike,
- i Estland: Nr. 86 i sivilprosessloven (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*),
- i Finland: kapittel 10 paragraf 1 første ledd annet, tredje og fjerde punktum i lov om rettspleie (*oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken*),
- i Forbundsrepublikken Tyskland: artikkel 23 i sivilprosessloven (*Zivilprozeßordnung*),

- i Frankrike: artiklene 14 og 15 i sivillovboken (*Code civil*),
- i Hellas: artikkel 40 i sivilprosessloven (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*),
- i Irland: reglene om verneting basert på at stevning ble forkynt for eller meddelt saksøkte under hans midlertidige opphold i Irland,
- i Island: artikkel 32 nr. 4 i sivilprosessloven (*Lög um meðferð einkamála nr. 91/1991*),
- i Italia: artiklene 3 og 4 i lov 218 av 31. mai 1995,
- i Kypros: paragraf 21 nr. 2 i domstolloven nr. 14 av 1960, med endringer,
- i Latvia: paragraf 27 og paragraf 28 nr. 3, 5, 6 og 9 i sivilprosessloven (*Civilprocesa likums*),
- i Litauen: artikkel 31 i sivilprosessloven (*Civilinio proceso kodeksas*),
- i Luxembourg: artiklene 14 og 15 i sivillovboken (*Code civil*),

- i Malta: artiklene 742, 743 og 744 i organisasjons- og sivilprosessloven - kap. 12 (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili - Kap. 12*) og artikkel 549 i handelsloven - kap. 13 (*Kodiċi tal-kummerċ - kap. 13*),
- i Norge: Paragraf 4-3 nr. 2 annet punktum i tvisteloven,
- i Polen: artikkel 1103 og 1110 i sivilprosessloven (*Kodeks postępowania cywilnego*), for så vidt som de fastsetter vernetingsregler på grunnlag av saksøktets faste oppholdssted i Polen, saksøktets eiendeler i Polen eller krav på eiendomsrett i Polen, det faktum at tvistens gjenstand befinner seg i Polen og det faktum at en av partene er polsk statsborger,
- i Portugal: artikkel 65 og artikkel 65A i sivilprosessloven (*Código de Processo Civil*) og artikkel 11 i arbeidsprosessloven (*Código de Processo de Trabalho*),
- i Romania: artiklene 148 til 157 i lov nr. 105/1992 om internasjonal privatrettslige forhold,
- i Slovakia: artiklene 37 til 37e i lov 97/1963 om internasjonal privatrett og tilknyttede prosedyreregler,
- i Slovenia: artikkel 48 nr. 2 i lov om internasjonal privatrett og rettergang (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu i postopku*) sammenholdt med artikkel 47 nr. 2 i sivilprosessloven (*Zakon o pravdnem postopku*) og artikkel 58 i lov om internasjonal privatrett og rettergang (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu i postopku*) sammenholdt med artikkel 59 i sivilprosessloven (*Zakon o pravdnem postopku*),

- i Sveits: le for du lieu du séquestre/Gerichtsstand des Arrestortes/foro del luogo del sequestro som det henvises til i artikkel 4 i loi fédérale sur le droit international privé/Bundesgesetz über das internationale Privatrecht/legge federale sul diritto internazionale privato,
- i Sverige: kapittel 10 paragraf 3 første ledd første punktum i lov om rettspleie (*rättegångsbalken*),
- i Ungarn: artikkel 57 i lovdekret nr. 13 av 1979 om internasjonal privatrett (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*),
- i Østerrike: artikkel 99 i lov om domsmyndighet (*Jurisdiktionsnorm*).

VEDLEGG II

Domstol eller kompetent myndighet som mottar begjæring som nevnt i konvensjonen artikkel 39, er som følger:

- i Belgia: "*tribunal de première instance*" eller "*rechtbank van eerste aanleg*" eller "*erstinstanzliches Gericht*",
- i Bulgaria: "Софийски градски съд",
- i Danmark: "*byret*",
- i Den tsjekkiske republikken: "*okresní soud*" eller "*soudní exekutor*",
- i Det forente kongerike:
 - a) i England og Wales, "*the High Court of Justice*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Magistrates' Court*" ved framsending gjennom "*the Secretary of State*",
 - b) i Skottland, "*the Court of Session*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Sheriff Court*" ved framsending gjennom "*the Secretary of State*",
 - c) i Nord-Irland, "*the High Court of Justice*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Magistrates' Court*" ved framsending gjennom "*the Secretary of State*",
 - d) i Gibraltar, "*the Supreme Court of Gibraltar*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Magistrates' Court*" ved framsending gjennom "*Attorney General of Gibraltar*",

- i Estland: "*maakohus*" (fylkesretten),
- i Finland: "*käräjäoikeus/ tingsrätt*",
- i Forbundsrepublikken Tyskland:
 - a) en kammerpresident i "*Landgericht*",
 - b) en notarius publicus med hensyn til å erklære et autentisk offentlig bekreftet dokument for tvangskraftig,
- i Frankrike:
 - a) "*greffier en chef du tribunal de grande instance*",
 - b) "*président de la chambre départementale des notaires*" med hensyn til en begjæring om en avgjørelse som erklærer et autentisk offentlig bekreftet dokument for tvangskraftig,
- i Hellas: "*Μονομελές Πρωτοδικείο*",
- i Irland: "*the High Court*",
- i Island: "*héraðsdómur*",
- i Italia: "*corte d'appello*",
- i Kypros: "*Επαρχιακό Δικαστήριο*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*Οικογενειακό Δικαστήριο*",
- i Latvia: "*rajona (pilsētas) tiesa*",

- i Litauen: "*Lietuvos apeliacinis teismas*",
- i Luxembourg: rettsformannen i "*tribunal d'arrondissement*",
- i Malta: "*Prim' Awla tal-Qorti Ċivili*" eller "*Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-gurisdizzjoni superjuri tagħha*", eller, for dom på underholdsbidrag, "*Registratur tal-Qorti*" ved framsending gjennom "*Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*",
- i Nederland: "*voorzieningenrechter van de rechtbank*",
- i Norge: "*tingretten*",
- i Polen: "*sąd okręgowy*",
- i Portugal: "*Tribunal de Comarca*",
- i Romania: "*Tribunal*",

- i Slovakia: "*okresný súd*",
- i Slovenia: "*okrožno sodišče*",
- i Spania: "*Juzgado de Primera Instancia*",
- i Sveits:
 - a) for dommer på betaling av penger, "*juge de la mainlevée*" /"*Rechtsöffnungsrichter*" /"*giudice competente a pronunciare sul rigetto dell'opposizione*", etter reglene i artiklene 80 og 81 i *loi fédérale sur la poursuite pour dettes et la faillite* / *Bundesgesetz über Schuldbetreibung und Konkurs* / *legge federale sulla esecuzione e sul fallimento*,
 - b) for dommer på annet enn betaling av penger, "*juge cantonal d'exequatur*" *compétent* / *zuständiger "kantonaler Vollstreckungsrichter"* /"*giudice cantonale*" *competente a pronunciare l'exequatur*,
- i Sverige: "*Svea hovrätt*",

- i Ungarn: *“megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság”*, og i Budapest *“Budai Központi Kerületi Bíróság”*,
- i Østerrike: *“Bezirksgericht”*.

VEDLEGG III

Domstoler som innsigelser (appeller) som nevnt i konvensjonens artikkel 43 nr. 2 skal inngis til, er som følger:

- i Belgia:
 - a) med hensyn til innsigelse (appell) reist av saksøkte, "*tribunal de première instance*" eller "*rechtbank van eerste aanleg*" eller "*erstinstanzliche Gericht*",
 - b) med hensyn til innsigelse (appell) reist av saksøker: the "*cour d'appel*" eller "*hof van beroep*",
- i Bulgaria: "*Апелативен съд - София*",
- i Danmark: "*landsret*",
- i Den tsjekkiske republikken: anke-domstolen via distriktsdomstolen,
- i Det forente kongerike:
 - (a) i England og Wales, "*the High Court of Justice*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Magistrates' Court*",
 - b) i Skottland, "*the Court of Session*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Sheriff Court*",
 - c) i Nord-Irland, "*the High Court of Justice*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Magistrates' Court*",
 - d) i Gibraltar, "*the Supreme Court of Gibraltar*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*the Magistrates' Court*",
- i Estland: "*ringkonnakohus*",
- i Finland: "*hovioikeus / hovrätt*",

- i Forbundsrepublikken Tyskland: "*Oberlandesgericht*",
- i Frankrike:
 - a) "*cour d'appel*" for avgjørelser der begjæringen tas til følge,
 - b) rettsformannen i "*tribunal de grande instance*", for avgjørelser der begjæringen avvises,
- i Hellas: "*Εφετείο*",
- i Irland: "*the High Court*",
- i Island: "*héraðsdómur*",
- i Italia: "*corte d'appello*",
- i Kypros: "*Επαρχιακό Δικαστήριο*" eller, for dom på underholdsbidrag, "*Οικογενειακό Δικαστήριο*",
- i Latvia: "*Apgabaltiesa*" via "*rajona (pilsētas) tiesa*",

- i Litauen: "*Lietuvos apeliacinis teismas*",
- i Luxembourg: "*Cour supérieure de justice*" som appellinstans i sivile saker,
- i Malta: "*Qorti ta' l-Appell*" i samsvar med framgangsmåten fastsatt for innsigelser (appeller) i Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Procedura Ċivili - kap.12 eller, for dom på underholdsbidrag, av "*ċitazzjoni*" for "*Prim' Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*",
- i Nederland: "*rechtbank*",
- i Norge: "*lagmannsretten*",
- i Polen: "*sąd apelacyjny*" via "*sąd okręgowy*",

- i Portugal: "*Tribunal da Relação*", er kompetent domstol. Innsigelsen (appellen) framsettes i samsvar med gjeldende nasjonal rett ved anmodning til den domstol som avsa den bestridte avgjørelsen,
- i Romania: "*Curte de Apel*",
- i Slovakia: Anke-domstolen via distriktsdomstolen som avsa den påankede avgjørelsen,
- i Slovenia: "*okrožno sodišče*",
- i Spania: den "*Juzgado de Primera Instancia*" som avsa kjennelsen det er reist innsigelse (appell) mot, til videre behandling i "*Audiencia Provincial*",
- i Sveits: "*tribunal cantonal /Kantonsgericht / tribunale cantonale*",
- i Sverige: "*Svea hovrätt*",
- i Ungarn: den lokale domstolen ved fylkesretten (i Budapest, Buda sentrale distrikts-domstol); innsigelsen (appellen) avgjøres av fylkesretten (i Budapest, Hovedretten),

- i Østerrike: “*Landesgericht*“ via “*Bezirksgericht*”.

VEDLEGG IV

Innsigelser (appeller) som kan reises i henhold til konvensjonens artikkel 44, er som følger:

- i Belgia: Hellas, Spania, Frankrike, Italia, Luxembourg og i Nederland, ved en kassasjonsappell,
- i Bulgaria: "обжалване пред Върховния касационен съд",
- i Danmark: ved en innsigelse (appell) til "*højesteret*", med tillatelse fra "*Procesbevillingsnævnet*",
- i Den tsjekkiske republikken: en "*dovolání*" og en "*žaloba pro zmatečnost*",
- i Det forente kongerike: ved en enkelt videre innsigelse (appell) om et rettsspørsmål,
- i Estland: en "*kassatsioonikaebus*",
- i Finland: ved innsigelse (appell) til "*korkein oikeus / högsta domstolen*",
- i Forbundsrepublikken Tyskland: en "*Rechtsbeschwerde*",

- i Irland: ved en appell om et rettsspørsmål til høyesterett,
- i Island: ved innsigelse (appell) til "*Hæstiréttur*",
- i Kypros: ved innsigelse (appell) til høyesterett,
- i Latvia: ved innsigelse (appell) til "*Augstākās tiesas Senāts*" via "*Apgabaltiesa*",
- i Litauen: ved innsigelse (appell) til "*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*",
- i Malta: ingen videre innsigelse (appell) kan fremmes for en annen domstol; for dom på underholdsbidrag, "*Qorti ta' l-Appell*" i samsvar med framgangsmåten fastsatt for innsigelser (appeller) i "*kodici ta' Organizzazzjoni u Procedura Ċivili - kap. 12*",
- i Norge: ved anke til "*Høyesteretts ankeutvalg*" ved "*Høyesterett*",
- i Polen: "*skarga kasacyjna*",
- i Portugal: ved en innsigelse (appell) om et rettsspørsmål,
- i Romania: en "*contestatie i anulare*" eller en "*revizuire*",

- i Slovakia: "*dovolanie*",
- i Slovenia: ved innsigelse (appell) til "*Vrhovno sodišče Republike Slovenije*",
- i Sveits: en "*recours devant le Tribunal fédéral*" / "*Beschwerde beim Bundesgericht*" / "*ricorso davanti al Tribunale federale*",
- i Sverige: ved innsigelse (appell) til "*Högsta domstolen*",
- i Ungarn: "*felülvizsgálati kérelem*",
- i Østerrike: en "*Revisionsrekurs*".

VEDLEGG V

Bekreftelse på dom og rettsforlik som omhandlet i artiklene 54 og 58 i konvensjonen om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker

1. Opphavsstat
2. Domstol eller kompetent myndighet som utsteder bekreftelsen
 - 2.1. Navn.....
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf/Faks/E-post
3. Domstol som har avsagt dommen/godkjent rettsforliket*
 - 3.1. Type domstol
 - 3.2. Rettssted

4. Dom/rettsforlik*
 - 4.1. Dato
 - 4.2. Referansenummer
 - 4.3. Partene i dommen/rettsforliket*
 - 4.3.1. Navn på saksøker(e)
 - 4.3.2. Navn på saksøkte
 - 4.3.3. Navn på eventuelle andre parter
 - 4.4. Dato for forkynnelse av det innledende prosesskrift i saken, dersom det er en fraværdsdom
 - 4.5. Dommen/rettsforliket* er vedlagt denne bekreftelse

5. Navn på parter som har fått fri rettshjelp

Dommen/rettsforliket* er tvangskraftig i opphavsstaten (konvensjonen artikkel 38/58) mot:

Navn :

Utferdiget i, dato.....

Underskrift og/eller stempel

* Stryk det som ikke passer

VEDLEGG VI

Bekreftelse på autentiske offentlig bekreftede dokumenter som omhandlet i artikkel 57 nr. 4 i konvensjonen om domsmyndighet og om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile og kommersielle saker

1. Opphavsstat
2. Domstol eller kompetent myndighet som utsteder bekreftelsen
 - 2.1. Navn.....
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf/Faks/E-post
3. Myndighet som har bekreftet dokumentet
 - 3.1. Myndighet som har vært involvert i utstedelsen av det offentlig bekreftede dokumentet (hvis aktuelt)
 - 3.1.1. Myndighetens navn og betegnelse
 - 3.1.2. Sted for myndigheten

3.2. Myndighet som har registrert det offentlig bekreftede dokumentet (hvis aktuelt)

3.2.1. Type myndighet.....

3.2.2. Sted for myndigheten

4. Det offentlig bekreftede dokumentet

4.1. Beskrivelse av dokumentet.....

4.2. Dato

4.2.1. for utstedelse av dokumentet.....

4.2.2. for registrering av dokumentet (om det er en annen dato)

4.3. Referansenummer

4.4. Dokumentets parter

- 4.4.1. Kreditors navn
- 4.4.2. Debitors navn

5. Den tvangskraftige forpliktelsen er vedlagt denne bekreftelse.

Det autentiske offentlig bekreftede dokumentet er tvangskraftig overfor debitor i opphavsstaten (konvensjonen artikkel 57 nr. 1)

Utferdiget i, dato

Underskrift og/eller stempel

VEDLEGG VII

Konvensjoner som erstattes i henhold til konvensjonen artikkel 65, er særlig følgende:

- Traktaten mellom Spania og Sveits om gjensidig fullbyrdelse av dommer på sivil- og handelsrettens område, undertegnet i Madrid 19. november 1896,
- Konvensjonen mellom Den tsjekkoslovakiske republikken og Sveits om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer med tilleggsprotokoll, undertegnet i Bern 21. desember 1926,
- Konvensjonen mellom Sveits og Det tyske rike om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer og voldgiftavgjørelser, undertegnet i Bern 2. november 1929,
- Konvensjon mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer, undertegnet i København 16. mars 1932,
- Konvensjonen mellom Italia og Sveits om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer, undertegnet i Roma 3. januar 1933,
- Konvensjonen mellom Sverige og Sveits om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer og voldgiftsavgjørelser, undertegnet i Stockholm 15. januar 1936,

- Konvensjonen mellom Belgia og Sveits om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer og voldgiftavgjørelser, undertegnet i Bern 29. april 1959,
- Konvensjonen mellom Østerrike og Sveits om anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer, undertegnet i Bern 16. desember 1960,
- Overenskomst mellom Norge og Storbritannia om gjensidig anerkjennelse og fullbyrdelse av dommer i sivile saker, undertegnet i London 12. juni 1961,
- Overenskomst mellom Norge og Forbundsrepublikken Tyskland om anerkjennelse og fullbyrding av rettsavgjørelser og andre tvangsgrunnlag i sivile saker og handelssaker undertegnet i Oslo 17 juni 1977,
- Konvensjonen mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige om anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser på privatrettens område, undertegnet i København 11 oktober 1977, og
- Overenskomst mellom Norge og Østerrike om anerkjennelse og fullbyrding av rettsavgjørelser i sivile saker, undertegnet i Wien 21. mai 1984.

VEDLEGG VIII

Språkene omhandlet i konvensjonens artikkel 79 er bulgarsk, dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, gresk, irsk, islandsk, italiensk, latvisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tsjekkisk, tysk og ungarsk.

VEDLEGG IX

De stater og regler som er nevnt i protokoll 1 artikkel II, er som følger:

- Forbundsrepublikken Tyskland: artikkel 68, 72, 73 og 74 i sivilprosessloven (*Zivilprozeßordnung*) om prosessunderretning,
- Sveits, med hensyn til kantoner der gjeldende sivilprosesslov ikke har bestemmelser om verneting som omhandlet i konvensjonen artiklene 6 nr. 2 og 11: de relevante bestemmelser om prosessunderretninger (*litis denuntiatio*) i gjeldende sivilprosesslov,
- Ungarn: artikkel 58 til 60 i sivilprosessloven (*Polgári perrendtartás*) om prosessunderretning,
- Østerrike: artikkel 21 i sivilprosessloven (*Zivilprozeßordnung*) om prosessunderretning.